

нути. Водата се свършва навсѣкждѣ. Само въ едно отдалечено мѣсто ще се запази нѣкое изворче, което населението пази като очитѣ си.

Всѣки часъ при изворчето дохождатъ хора съ голѣми стомни и ги пълнятъ съ малки гърнета. Тия стомни сж оплетени наоколо съ прѣчки, за да се не чупятъ.

Като си напълнятъ сѣждоветѣ, натоварватъ ги на грѣбъ и отиватъ на кръстопѣтищата. Тамъ отъ минута на минута викатъ: „Хж, вода, хжж...! Който е жаденъ, нека дойде при мене да го напоя!“

Изморениятъ пѣтникъ или работникъ се опѣтва къмъ *водоносеца* и чака да му налѣятъ вода. Въ това врѣме брадатыятъ *водоносецъ* навежда внимателно стомната на грѣба си и налива вода въ една прѣстена паничка, която подава на жадния пѣтникъ.

Тя не е студена като нашата вода, а е топла и безвкусна, ала той я пие, защото безъ нея ще умрѣ отъ жажда. Въ паничката не остава нито капчица, защото за нея ще трѣбва да плати около една стотинка.

Клетитѣ сиромаси, какво ли правятъ тамъ като нѣматъ пари за хлѣбъ даже, си казвахъ

